

RMK I. 917.

V A L T O Z A S A
Az Néhai Tekéntetes és Nagyfágos
boldog emlekezetű
R A K O C I S I G M O N D
N A K ;

az az:

Az ő kegyes, és külömb külömb féle jofzágos
cselekedetekkel tündöklő életének, és boldo-
gul e világból való ki-mulásának Poetica
inventioval való le-írása Deákul
és Magyarul;

Mellyes

B O R S A T I P. F E R E N C Z
A Váradai Gymnafiumban Poetica Claffifnak ideig
való Collaboratora szerzett.

V A R A D O N ;
Nyomtatott SZENCI KERTESZ ABRAHAM által
1 6 5 6 éfztendőben.

PROGRAMMA

Ad Celsissimam PRINCEPES benignam Orthodoxarum Scholarum Nutricem, &c.

Thespiades pelagum peiserant forte sorores
Præter spem, quibus at parva Carina fuit
Æquore cum medio Divæ vada iuvida verrunt
Nascuntur Musis mille pericla meis
Ecce Notus, Boreasque ruunt, creberque procellis
Affricus, & timidam, perstruit unda, ratem.
Iactatur Pelagi ventis huius naufragæ puppis!
Huius nullum, quod se Cymba revertat, habet!
Syrribus huius vastis tolluntur Dia sororum
Turba, quibus Titan nullus ab axe micat!
Iam Divædes ventos, tortas sensere Charybdes.
Iam puppis scopulos inter & inter erat.
Dum mea sic Navis diris agitatur ab undis
Et fieret Musis nulla medela meis
Ecce mihi tandem Tua Lux Celsissima Princeps
Effulsit mediis, heu! rostra in tenebris!
Tu, mihi Pleiades, procul, ignea sidera circum
Fulsisti, in mediis Tu Cynosura, vadis.
Quando minas Pelagi ferret mea Cymba, resulsi
Tu, mihi Patakiawm, candida, ab orbe Pharos
Ad Te iam properat Princeps mea fessa Carina
Illustra miseras lumine quæso Deas.
Ut tandem savas mea, Termitente Charybdes
Vitare, & portum, possit habere, ratem.

Nata Diis Princeps, Nutrix & Palladis alma
Te mea, Te possit nunc, Dea, magna Parens
Ad Te currentem Zephyro lenire Carinam
Dignare o Princeps maxima cura Deum!
Magna Parens succurre Tuis, ne sperne sorores
Aonius, supplex Te mea Musa petit.
Dulce levamen ades nostram quoq; dirige puppim
Submergi quæso ne patiari Deas, (pim)
Sint licet indignæ Musæ, tamen Abna vocanti
Adsis: Virtutis fac peto, Matræ opus!
Nam Pater omnipotens Princeps Te sydera Musæ
Christiadas inter maluit esse Deas.
Irradia: ut radius, miserè, fulgentibus, actas
Undis Thespiades, quæso benigna Parens
Te mea Musa canet Phæben, & Te Duce Pindæ
Cubmina sulgebunt: Te; Dea clamat, ave.
Ergo pio: iustus, casta joca parca iuventa,
Et nullo imbutos accipe felle sales.
Sparsa Lycambæ hic nulla cruoribus hæstæ,
Nulla per insamem iacta sagitta Phæthum.
Pota sed æoniæ mihi Musæ est parcius undis
Mollia ne nimius falleret ora liquor.
Ergo magna Parens que mittit, fronte serenâ
Parva licet, miserè dona Clientis, habe.

Illustris. Celsitudinis V.

H. C. F. B.

Citharákkal pengő rendelt szép versei.
Tarentula modra formált nevetéi.

Hogy ha mosolyodik csalni igyekezik,
Jaj néked ő mérge ha reád érkezik,
Ki hizelkedéssel fokakhoz férkezik,
Kiknek végre testek tűzzel verétezik.

Példa erre Sándor telhetetlenségé,
Kit világnak meg-csált ő hizelkedése,
Abfolont természet ragyogzó szépsége,
Annibált pohára, s' ez volt az ő mérge.

Pompeust ez világ fényes dicsőfégre,
Emelte Julius Császári felfégre,
Ki-ontaték végre mindeniknek vére,
Illyen e' világnak, kivel fizet, bére.

Tettetett orczával ha rád mosolyodik,
Hidd-el hogy család ő, s' azért hizelkedik,
Miként hálójában akadgy kereskedik,
Ha meg-tréfál rolad az után kérkedik.

Mert szerez e' világ hizelkedésével,
Azon olálkodik hogy s' mint ejtessen-el,
Sok jokat ígér ő mézzel kent beszéddel,
De belől ígélet van tele méreggel.

Miként a' madarász madarat lip szoval,
Ez világ iffjakat csal ajánlásival,
Ő magához hajtván vidám orczájával,
Csak hamar el-vefzti mérges fulánkjával.

Tekéntetes SIGMOND hogy hallá ezeket,
Személye változék vén piros színeket,
Tartya elméjében hallott beszédeket,
Csudállya világi ravasz szépségeket.

Serényen ezekről midőn gondolkodnék,
Zöldellő pásittyan kertnek hogy bánkodnék,
S' gyakorlatossággal égre fohászodnék,
Istenhez magában szíve kívánkozodnék.

Mennyei Szerelem azonban kezűjét,
Meg-vonyá, s' lebbheté SIGMONDNAK a' szívét,

Mert mé-
nek sine
alatt mér-
get ad in-
nya e

Idig való
gyönyörű-
ség őök ve-
szedelme-
hoz.

Sigmond
csudállya e'
világnak
ravaszán-
gát.
Elmekedik
mint távoz-
tassa el su-
káját.

Hogy egy-
nyörűség

Kinek

*Élne bő-
vítések,
mennyei se-
relem meg-
előzi Sig-
mondot, s'
hog' magá-
nak tartsa
meg-lővi.*

*Jesus Sig-
mond lelkét
merybe fel-
vitei An-
gyalok zen-
gében.*

*Féltik lelke
Isten dicső-
ségétől. 1.*

*Helyhezte-
tett a' bol-
dog lelkek
közé, nem
olyáhatat-
lá-ekiségek
közé mint
az hol az
előt elválna.*

*Vigadnak
vélő a' men-
nyei se-
gek.*

Kinek piros vére fogá kert zöld fűvét,
Ezzel-is nevelé kertnek ékességét.

Oh! mely csudálatos iffjunak véreből,
Szép rofa fa neve nagy hirtelenfégből,
Bárlony szinnel tellyes rofák ez tőkéből,
Tündöklenek miként Rubint a' gyűrűből.

Jaj keserves eset! zöldellő páfiton,
Kegyess SIGMOND fekszik félig már meg-holton,
Mennyei szerelem kit meg-lőve otton.
O mely fokban firtak bizonynal e' forfon.

Azonban Gábriel Archangyal mennyegből,
Angyali fereggel küldeték Iftentől,
Kiknek ékeslégek le-hata az égből,
Fénlék arczelatt yok a' nagy dicsőségtől.

örvend az Angyali fereg az iffjunak,
El-fogá Gábriel lelkét a' SIGMOND NA K,
Hogy hamar bé-vinné keblébe Abrámnak,
Holott alleluját zengene Jefusnak.

Fel-vivék tapsolvan szép iffjunak lelkét,
Vitelben a' lélek égne dicsőségét,
Öltözé magára napnak fényességét,
Csudállják az egek ennek ő szépségét.

Fejérb az Hattyunak ő ékességénél,
Tündöklőb az lelke aranyánál s' ezüstnél,
Sokkal tekinteteseb Carbunculus kőnél,
Nem tífzult egyébbel Jesus érdeménél,

Gábriel hogy lelkét az Herczeg iffjunak,
Mennyegben fel-vivé kertében Jefusnak,
Azt ott helyhezteré, holott virágoknak,
Halhatatlansági Christustul ragyognak.

Tapsolának ezen Angyali feregek,
Szörnyen vigadának a' boldogult lelkek,
Hogy meg-bövítették az ő szent feregek,
Tündöklést nyujtanak az égbéli jegyek.

Ez kertben élő viz Jesus Christus vagyón,
Kinek az ő partyán zeng a' sok Hálcyon,

Tengo

Tengelicz, Gerlicze, zöldellő ágakon,
Gyönyörű notákat fujnak Cedrus fákon.

Szerelmetessége nagy e' szép forrásnak,
Sokfága mellette van plántálva fáknak;
Kik alatt ferege mennyei Mufáknak,
Örökké dicséri szent nevéet Jefusnak.

Ez kertben van amaz szentséges jo Manna,
Kit ez világra szült Bethlemben Mária,
Kinek lábát mosá könyvével Magdolna,
Es kiről jövendőlt Prophetissa Anna.

Calliope midőn Mufák ékessége,
Szemlélné SIGMONDOT Angyalok ferege,
Hogy az égre vinné, szerelmetessége
Fel-inditá szivét, s' ilyképpen keserge.

O én kedvem SIGMOND s' minden vigafságom,
Miert távozá-el örök vidámfágom,
Lám te benned vala halhatatlanságom,
Jaj jaj miert hagyál-el én világoffágom!

O Nagyfágos iffju el-hagyád ez földet,
Nagyobra bősülléd te a' fényes eger,
Kévanom békével szent Idvezitődöt,
Nézzed és örökké áldgyad Iftenedet.

Mennyei lelkeknek dicső hajlékokat,
Kévanom örökké lakjad szent házokat,
A' Christus kertyében plántált virágokat,
Vigfággal szemlélyved szentséges Rosákat.

Befizédét végezvén a' bölcs Calliope,
Bánatos orczával az eget szemlélé,
Mint midon Gerlicze a' társát keresné,
Az levegő égen igy magát el-vivé.

SIGMOND uj lakola mennyei várasnak,
Csudállja szentlégét annak az országnak,
Bölcségét hogy látta Tömjennek Myrrhának,
Kikkel szent oltáron a' lelkek áldoznak.

Azon kívül SIGMOND Jefusnak kertében,
Magát vigasztallja nagy gyönyörűségben,

B

Láttya

*öröknek
Christuskö-
vül a' boldog
lelkek.*

*Az Eszef-
ség e' föld-
ről keserves-
sen nézi
Sigmond-
nak el me-
nést, nem
reménylén
helyében
hasonlo pa-
tronsjt.*

*Kévan örök
vigafságoc
a' boldogult
lelkeknek.*

*örök a' bol-
dogult lel-
kek köz-
t.*

Láttya virágokat hogy vadnak szép rendben,
Fris szellő táplállyá itt lengedezésben.

Csudállyá Rosáknak szép ölrözeteket,
Külömb külömb féle virággal mezőket,
Mennyei Violák ékes nevéket,
De nem tudgya medgyen látván mind ezeket.

Szép Hyácinthufit a' nagy Abrahámnak,
Jesse törökéből fel-nőt virágoknak,
Liliumit nézi a' kegyes Judithnak,
Csudállyá Rosáit a' ízűz Susánnának.

Ifák csömötéin Jákobnak virágit,
Szemléli ez kertnek minden ékességit,
Örvendez magában hogy ily nagy szépségit,
Ez kertnek láthattya dicső gazdagfágit.

Spikinarádit nézi más felől Dávidnak,
Balsamom virágit a' szűz Máriának,
Tündöklő Rosáit a' Magdalenának,
Ékes ragyagzást a' szent Apostoloknak.

RAKÓCI SIGMOND hogy ezeket szemlélné,
Virágok szépségét ékeffen kedvelné,
Ő hozzájuk valo kedvét ki-jelentné,
Szerelmes beszédét ily képpen el-kezde.

O! ha szabad lenne énnékem el-válnom,
E' szentséges kertben virággá változnom,
Virágok közt lenne én illatozásom,
Jesufnak kertében örök virágzásom.

O édes Jesufom! kedvem s' kívánságom,
Szentségem, örömem, minden vidámságom;
Szent érdemed által én ártatlanfágom,
Hálá légyen néked hogy vagy vigálságom.

Alig végezé-el SIGMOND ez beszédét,
Leg-ott vé ezében virággá lételet,
Fejér Liliommá valo fel-nevését,
Vigad, virágok közt mert láttya élését.

Leg utoljzor SIGMOND szollá ez beszédet,
Dicsérlek én édes Jesufom tégedet,

Hogy

Hogy ennyire kedvelléd szegény lelkemet,
Örökké éneklek szentséges nevedet.

Jesufom virágja én immáron léfzek,
Halhatatlanfágban mind örökké élek,
Alnokfágatúl már világnak nem félek,
Christus én életem s' én-is néki élek.

Istenemnek kertét Cásia illattal,
A' szent virágok közt magasztalátokkal,
Vég nélkül valo fok szent áldozatokkal,
Bé-töltöm, s' dicsérem Istent háládással.

Szerelmes Jesufom te ártatlan Bárány,
Juda nemzetéből hatalmas Orofzlán,
Te kivüled lelkem már semmit nem kíván,
Nem félek haláltul, már mérget rám nem hány.

Jesufom! már léfzek te szent Liliomot,
Szentséges kertedben bé-plántált virágod,
Ez után kit táplál örökké hatalmod,
Élleszfzen vég nélkül szentséges harmatod.

Végezé beszédét SIGMOND ezek után,
Táplálnak virágok mennyegben ujulván,
Jesufnak örömmel Hosánnát kiáltván,
Vigággal dicsérik nevét magasztalván.

Azonban érkezék a' szent kertnek Ura,
Boldogult lelkeknek Christus Directora,
Kinek oldalából élő viz ki-forra,
Minden élő lelkek mennek innya arra.

Fellyül halad mindent kedvessege ennek,
Nem éri-fel izit édessege méznek,
Kellemetes színe hogy nem mint ezüstnek,
Ehez folyamodni mindenek sietnek.

Ez kutbol Jesufunk kegyes virágokat
Öntöz, hogy hozzanak kies illatokat,
Halhatatlanfággal szép piros Rosákat,
S' éltet ez harmattal ékes Violákat.

SIGMONDOT Jesus hogy látá uj Virágot,
Öntöznie kezdé a' szent Liliomot,

B 2

örökké Al-
lelket Je-
susnak
mond.
Mivel világ
alnokfá-
gátul meg-
mentette s-
Országába
be vitte.

A' boldog
lelkek örül-
nek.

Jesufot kuo-
fó.

Sigmond
az boldo-
gult Lelkek
Meg-

Az Szent
Patriarka-
kales Apo-
stolokkal.

Revan örök-
ke az Szé-
sekkel Je-
susnak ál-
doszani.

Az boldo-
gult lelkek,
közös be-
vételük.

Vigad Id-
őszitőjének

*Közt Iesus
hogy látá,
kegyessén
paranczol-
ta örökre
vigadni.*

Meg-áldá teremjen fok számu virágot,
S' mennyei oltára hozzon áldozatot.

Idveffég váltága ez kegyes SIGMONDOT,
Szoléta ckképpen az új Liliomot,
Fellyül mullya szined a' szép Spikinárdot,
Es te ragyogzáfod tündöklő Smaragdot.

Mint az Hengédi szép szőlőében Cyprus,
Olyan én SIGMONDOM tündöklő Saphirus,
Mint velem vigadoz kedves Paranyphus,
Kertemben viragzik piros Hyacinthus.

Teremjél kertemben SIGMOND szép Virágom,
Libánufrol kedven hozott Cedrusom,
Myrrhát s' Tömjént termő zöldellő Hermonom,
O! mely szép vagy immár szerelmes SIGMONDOM.

Most te ki lakozol az én szép kertemben,
Dicsőült lelkeknek ő szent feregekben,
Jő hozzám kegyessén, s' vigadgy szerelmemben,
Tápfoly mert régen vagy szerelmem kedvében.

Itt lakjál szerelmem drága fűvek hegyén,
O! én szép Galambom Jefusod mezején,
Örvendezz kegyefém e' Sion tetején,
Illatozzál e' szent Libánus erdején.

Mitsoda vagyon a' te szerelmefedben,
Egyéb szerelemnél te Idvezitődben,
Kinek élz örökre szentféges keblében,
Ez téged örökké tart az ő kedvében.

Ily szokkal illeté Jefusunk SIGMONDOT,
Es fel-öltözteté mint szép Spikinárdot,
Aloes illattal s' Myrrhával; új Holdot,
Ugy hogy fellyül mulá a' szép Hyacinthot.

Egbéli Rosák közt Christus Lilioma,
SIGMOND vigad, s' vagyon néki nyugodalma,
Mulando dolgokkal nincsen aggodalma.
Örvend, s' Jefusban van minden bizodalma.

Azonban hogy SIGMOND fel-vitetett volna,
Mufáknak szálláfit Calliope sírva.

Körül

*Örökkévaló
dicsőség-
ben.*

*Meg dicősi-
té Sigmon-
dot Jesus
örök életnek
koronája-
val.*

*Calliope
minden tu-
dományak.*

Körül járá, mondván fenki ne mulatná,
Hanem gyafz ruhában öltözni indulna.

Kegyes természetű RAKOCI SIGMONDUNK,
Tőlünk el-vitetett, ki volt vidámságunk,
O jaj jaj Mufáknak ujjul hármás jajunk,
Ha derül viglágra immár a' mi napunk?

Ez szokot hogy hallák Heliconiáról,
Zokogva a' Mufák jönnek Parnassufrol,
Thália bánkodván siet Hyampufrol,
Nereides Nymphák a' széles Pontufrol.

Délos szigetéből keserves Dianna
Erkezek, s' Tyrrhenum tengerről Minerva,
Pindufnak hegyéről Erato jajgatva,
Jönnek minden feiől a' Mufák zokogva.

Már Isten-afzszonyok hogy jelen volnának,
SIGMONDNAK halálán igen bánkodnának,
Ő el-távozásán felette sírnának,
Ott Calliope ily szokot hallának.

Oh keserves Mufák földnek dicsőffégi,
Bölcsesség követő ifjak ékeffégi,
Tudomány szerető Ur fiak viglági,
Halhatatlanágnak szép fényes csillagi.

El-vitetett SIGMOND ki volt ékességünk,
Menybe fel-vitetett a' mi fenyeségünk,
Sákban öltözzünk már nincs gyönyörűségünk,
Örökké gyázzollyunk el-költ dicsőségünk.

O tündöklő Phœbus csillagok szépsége,
Cynthia szép égnek egyik ékessége,
Lucifer hajnalnak nagy gyönyörűsége,
Öltözzetek gyázzban csillagok ferege.

Sicelides Mufák sírjatok mindnyájon,
Oreades Nymphák zokogjatok azon,
Hogy el-költ vigságtok nincs ki vigsáztallyon,
A' könyvtől orozatok megne-is száradgyon.

Ezeket hogy hallák a' keserves Mufák,
Miert távozzal-ol, SIGMOND azt kiáltják,

B. 3.

*nak hírdé
észi sig-
mondnak
halálát s'
bija a' sí-
vása.*

*Sietnek
minden fe-
lől a' Mu-
sák halván
Signon-
nak halá-
lát, az az
Tudomány
szerető ís-
ának se-
rege.*

*Keserves su-
vásul em-
liti halálát
az Ezzes-
ség a' Tu-
domány-
nak Isten
Afszo-
nya.*

*Nincsen
már a' Tu-
muloknak
oly derek
sajorna.*

*A' tudó-
mányok
zokogva
jajgatják.*

Svada.

Svada leg-elsőben kiáltta meg-foszták,
Az én ékességem, s' szépségem el-vonták.
Sir a' Grammatica nincsen már Tutora,
El-távozott néki ki volt jo Fautora,
Minden reménsége nézett csak SIGMONDRA,
Azért már szemei gyorsak a' írásra.

Apollo tárháza gyönyörű Poësis,
Már gyázban bé-borult nincsen vigsága-is,
El-hadták lantjokat a' szép Cämcenak-is,
Cltheráját tötte le Terpichore-is.

Logica jajgattya az ő Mecœnását,
Miert távozá-e! ujjtva írását,
Nem várhattya többé semmi vidulását,
Ugy kiáltta SIGMOND, SIGMOND Pátronusát.

Jaj, Physica mondgya nékem hová legyek,
Szerelmes SIGMONDOM nem tudom mit tégyek,
Te el-mented után én már miként éllyek,
Ez után, ő SIGMOND ki fejtől fügjek.

Vajha én te veled most edgyütt lehetnék,
Kellemetes SIGMOND, el-hittem élhetnék,
Nagy örömben, szívem tudom meg-enyhódnék,
Sirás miatt könyvem árjában nem űlnék.

Az Astrologia buban merult szível,
Zokog, alig tzolhat nincsen semmi kedvel,
Panaszolkodik s' nem gondol már éltevel,
Mivel el-távozott kivel volt örömmel.

Keserves jajját a' szent Theologia,
Nem titkolható-e! hogy nincsen SIGMONDGYA,
Ki volt ő nékie serény gyakorloja,
S' szorgalmatofsággal valo halgatoja.

Jaj SIGMOND ki voltál e' szent tudományban,
Igen áhétatos, elő mozdításban
Sórény, és vigyázo a' Scienciákban,
Sokszor elől jártál a' Triumphálásban.

Pallás Istenaszfzony azonban érkezék,
Jajgatással mindgyárt ilyen emlékezék,

Minden

Minden kedvem SIGMOND; nagyon Siránkozék
Jaj miert hagyál-el! fűrűven könyvezék.

Sok ezerek közzül te bizonyás lehetcz,
Sok ezerek közzül de elég-is lehetcz,
Hogy engem kedveltél s' tudom most-is szeretcz,
Tégedet szívemben azért elmém fel-metcz.

Miként el-távozott Gerlicze ő fiát
Keferven íratya, Bölcselég magzattyar,
Szintén ugy ohajtya szerelmét SIGMONDJAT,
Astraea bánkodik, szánnya Tanítványát.

Siralmas verseit hogy Pallás végezé,
Keserves énekét Bellona így kezdé,
Hadi tanácsosom tudos SIGSMUNDE,
Bánatom enyhítö kedves Philomufé.

Ez volté tetszése a' te szerelmednek,
Hogy örök bánatot hadgy az én szívemnek,
Nem lesz ujulása fokára kedvemnek,
Nem virrad vigfágra napja életemnek.

Velem együtt gyáfzban én hadi eszközöm,
Miattad öltözöm, oh én vig örömdöm,
Nem szállya szívemet fok időre öröm,
Sokáig éltemben csak gyáfzban öltözöm.

Te voltál vig kedvem míg ez földön éltél,
Tündöklö fegyverben hogy velem öltöztél,
Együtt dicséretes dolgokat végeztél,
Mikor ez Világgal sokszor szemben mentél.

Alég végezheté beszédét Minerva,
Gábriel le-jöve volt Istenből hagyva,
S' keserves Musáknak vigasztalást hozna,
Gábriel érkezék égből vigadozva.

Kegyes tekéntettel Isten-aszfzonyokat,
Ekképp vigasztalá firalmas Nymphákat,
Ne jajgatatok bár kegyes SIGMONDTOKAT,
Vegyétek elébbi ti vigaságtokat

Mi lehet az oka ily jajgatástoknak,
Job hajlék adatott hidgyétek SIGMONDNAK,

szemerkö-
dik.Igasfág
kényvez.Bellona:
az az Vö-
vázek sere-
ge ohajtya
SIGMONDOT.Gábriel
Angyal
mind ez-
ket vigasz-
tallya ne
bánkodná-
nak.

Vestetek

Gramma-
tica sir.Poësis
gyáfzban
borult.Logica
jajgatPhysicalis-
vánhozik.Az Astro-
logia bán-
kodik.Theologia
sebjátzik.Az egész
bölcsesség

Mert Sig-
mond lako-
sa menyör-
szágnak.

Hová min-
denkor ké-
pánczozott?

Holt örök-
keörvendez-
a' boldognit
lelkekkel.

Vessetek véget hát a' nagy bánatoknak,
Mert SIGMOND virága a' dicő Jესufnak,
Mennyegben lakozik Christufnak kertében,
Nem léfzen vég soha ott a' nagy örömben,
Ne firaffátok hát mert vagyon szent helyben,
Hanem tapfolyatok vigan szivetekben.

Kellemetes volt ám nálatok lakáfa,
Sokáig lohete de nem maradáfa,
Mert Jესus kertében volt hivattatáfa,
Hová életében volt nagy vágyodáfa.

Lilioma SIGMOND szentléges Jესufnak,
Vigad árnyékában az élet fájának,
Örül seregek közt mennyei Rosáknak,
S' Affyriai sok szagos Nárdufoknak.

Meg-unta már SIGMOND javait világnak,
Tetfzik csak hajléka a' szép menyörszágnak,
Az hol dicséretet vég nélkül Jესufnak,
Mondhat: itt a' Vének szent szentet kiáltnak.

Befzédét végezvén szárnyára fel-kele,
Gabriel, s' fényeffen az égbe repüle,
Musák-is ofzlának kinek hol az helye,
Egymástól bucsuzván lépének hegyekre.

Minap ez verseket egy iffju magában
Irá, gondolván hogy nincs semmi világban,
Örökké-valo; csak vadnak változásban
Mindenek; s' bölcselég halhatatlanságban.

Ha örökké élni kívánz, te szeressed,
A' Tudományokat, s' a' Jესust kövessed,
Világot Virtuson kívül csak meg-vedd,
A' Bölcseléget de egyedül keressed.
Világó első bölcsé ha Christufnak elhetz,
Kinek érdemből idvelséget nyerhetz,
Boldogult lelkeknek seregében mehetz,
Christufnak vég nélkül az hol énekelhetz.
Tudományt életben hog' ha te kerested,
Első mozdítani azt igen szereted,
S' annak követőit első-segédted,
Kildgyed mind örökké léfzen a' te életed.

Tested koporsóban hogy ha porrá léfzen,
Lelkedet Jესusod menybe viszi kéfzen,
Te emlekedet mind örökké léfzen,
S' minden jo te rolad dicséretet téfzen.
Nem elmém hányáfa, hanem forlunk k' ára
Vitt, hogy ez Herczegnek verseket forlára
Irnék, mert míg éle volt a' Tudományra
Fő gondgya, Tanító s' Tanuló iffjakt...
Váradon irám ez egynehány verseket,
Ezer hat száz és ötvenhat elszendőket,
Mikoron számálnék. Olvaso ezeket
Meg ne vedd, eléd de csinály te szebbeket.

V E G E

